

VIRÁGOK KÖZT.

SZŐLŐVIRÁG.

Szőlővirág, nektárt adó,
Te mégse vagy hivalkodó;
Szerényen megvonod magad,
Zöld sátrad mentől gazdagabb.

Udvarnokod nem adta rád
A színek égő bíborát;
Ha néha tán kikandikálsz,
Kopott fakó ruhában állsz.

Sok azt se tudja, aki lát,
Virág vagy-é, szőlővirág?
Nem sejtí, hogy kis csillagid
Ölében mily varázs lakik.

De én tudom, szőlővirág,
Ott szunnyad benned egy világ,
A mámor rózsaszín ködét
Látom borulni már föléd.

Rózsás ködben tündér-sereg
Kacagva, játszva incseleg,
Fátyoltáncban karcsú derék
Lebben, suhan, száll, mint a lég.

Dalt, olvatag, lágy fuvolán
Zokogtat itt egy méla lány;
Komoly szemében könny remeg,
Csodás dal és csodás szemek.

De nézd amott a rút manót,
Rossz bögön rángat érc-vonót,
S fuvolaszó, tánc és mosoly
Riadtan szerteszétfoszol.

(1925.)

ZSÁLYAVIRÁGOK.

Elnyiltatok im, el, egészen,
Gyönyörű szép zsályavirágok;
Nem dőzsöl a méhe a mézen,
Mely kelyheteken leszivárogo.

A bokorra boruló kelyhek
Lilaszín pompája kiholt már...
Zsályavirág, ki hinné, hogy a kertnek
Legfőbb szépsége te voltál?

(1925.)

MEZEI NÁSZ.

Már a deli tengeri, ládd,
Bokrétásan készül a nászra;
Selymes szőke haját
A menyasszony most cicomázza.

Ünnepi díszben a nyoszolyólányok,
A fehér, lila babvirágok,
Tárt karral futnak, úgy ölelik át
A szemérmes szűzi arát.

(1925.)